

Lovforslagets Bestemmelser ville jo, naar Faderen dør og intet efterlader sig, heller ikke nytte noget, og heller ikke, hvis han efterlader — jeg tænker stadig paa, hvad Lovforslaget bestemmer — ældre ægte Børn, thi saa vil det uægte Barn ikke kunne forlange noget. I mange Tilfælde i alt Fald ville altsaa de udvidede Regler ikke i væsentlig Grad komme Barnet til gode. Endelig nævner jeg det Tilfælde, at Faderen udvandrer, hvilket naturligvis meget let vil kunne ske, uanset de Bestemmelser, Lovforslaget indeholder til at forebygge det. Jeg vil endogsaa sige, at jo strengere Bestemmelser man indfører for Fædrenes Forpligtelser, desto mere fremmer man Lysten til Udvandring, desto mere ligger der deri en indirekte Opfordring til mange unge Fædre til at unddrage sig Forpligtelsen paa den Maade og søge at slippe fra den.

Altsaa, selv om der kan være mange Tilfælde, hvor Lovforslagets Bestemmelser virkelig ville komme uægte Børn til gode, selv om det er meget fortræffeligt og har mit fulde Bifald, mener jeg blot, at man skal vogte sig for at tro, at man ved at vedtage dette Lovforslag vil have gjort noget godt for dem allesammen. Det kan der ikke være Tale om. Men selv om der kun bliver en Brøkdel af de uægte Børn, som vil faa Fordel af Lovens Bestemmelser, er det desuagtet i høj Grad paa-skønnelsesværdigt, at der stilles dem forbedrede Forhold i Udsigt; det erkender jeg. Lovforslaget vil derfor under alle Omstændigheder kunne gøre Gavn, selv om det kun er for en mere begrænset Kreds.

Jeg skal nu ikke komme ind paa alle Einzelheder, hvor Lovforslaget indeholder Afvigelser fra eller Forbedringer i den nuværende Ret. Det vilde være alt for vidtløftigt, og ærede Medlemmer ville have gjort sig bekendt med Lovforslaget og vide altsaa, hvori disse Afvigelser bestaa — der er ikke saa faa. Men jeg skal navnlig opholde mig, som rimeligt er, ved de Bestemmelser, som kunne trænge til en nærmere Overvejelse og Behandling.

I saa Henseende skal jeg kun nævne, at § 1 udvider Faderens almindelige Bidragspligt til Barnet. Nu er det jo saaledes, at der ikke fordres mere af Faderen, end hvad der behøves til Barnets nødtørftige Underhold, altsaa hvad der virkelig maa medgaa til Barnets Underhold. Men Forslaget har ny Bestemmelser i saa Henseende, som gaa ud paa, at Bidraget skal være saaledes, at Barnets Forsørgelse

er „forsvarlig“. Dette er meget godt, men det er et noget ubestemt Udtryk. Men saa tilføjes: „og ikke ringere end i gode Plejehjem paa den Egn, hvor Barnet forsørges, men heller ikke ud over almindelig gode Middelkaar“. Tanken heri tiltræder jeg ganske. Det er i og for sig godt, og det er jo herligt, naar Børnene kunne blive stillede saaledes, som det her foreslaas. Men man bør jo dog ikke glemme, at man derved i mangfoldige Tilfælde vil stille de uægte Børn langt bedre end de ægte Børn, der ere fødte i fattige Familier, hvor de maa nøjes med langt under almindelige Middelkaar. Der er ikke nogen Tvivl om, at det vil man gøre. Det er ikke det eneste Forhold paa dette Omraade, hvor man stiller de uægte Børn langt bedre end Ægtebørn, Børn, der ere fødte i Ægteskab. — I Forbindelse dermed siges saa, at „Forsørgelsesbyrden bør ramme Forældrene i Forhold til enhver Evne“. Det lyder saa overmaade sandt og sundt og rigtigt; men hvad er „Evnen“ her? Hvad betyder dette Udtryk „Evnen“? Dersom det skulde tages bogstaveligt, vilde jo f. Eks., lad mig sige, den Student ved Universitetet eller Landbohøjskolen, som er saa uheldig at blive Fader til et Barn, og som ikke ejer det ringeste udover, hvad han faar hjemmefra til sit nødtørftige Underhold, slet ikke komme til at betale noget. Hans „Evne“ kan der jo nemlig ikke være Tale om. Han ejer ikke det mindste, fortjener ikke det mindste og lever af det Brød, han lige faar lagt i sin Mund. Lad mig saa sætte, at Moderen til Barnet f. Eks. er en Tjenestepige; hun vil dog under de nuværende Forhold foruden sit Ophold tillige have en god Løn. Skal man altsaa her gaa efter „Evnen“, saa vil Følgen blive, at den omtalte Student slet ikke kommer til at betale noget, hvad han dog med Rimelighed bør, men det er hans Evne jo ikke til. Omvendt vilde Moderen kunne blive ganske fri for at betale noget som helst, dersom det var saa heldigt for hende, at den, der var Fader til Barnet, var en nogenlunde velstaaende Person, thi saa vilde hans Evne være meget stor i Forhold til Moderens. Men det vilde dog ikke være naturligt og rimeligt, at Moderen ingen som helst Byrde skulde have af det at være Moder. Det vil være i særlig Grad stødende, dersom Moderen er en ældre, moden Kvinde, som har haft en Forbindelse med en ung, maaske velstaaende Mandsperson, og hvor Forholdet meget let kan være det, at hun er Forførelsen.